

ion milenarul

pentru că eu sunt țăranul Ion
când sărută pământul,
apucă de poală un înger
și-un demon, iar sfântul
privește din cer,
nici trufaș, nici cu silă,
doar tace în el cu părere de rău
și de milă,
nici cerșetor, nici peste cale,
nici împărat, nici coate-goale,
în aur sărac, dar în morți de bogat
fără număr,
purtat-am pe-ai mei,
pe ai fraților mei și pe-ai voștri pe umăr,
și nu de folos, nici de rușine,
n-am vrut să dau păcătosul de mine,
băut-am cu Dânsul, cu lumea la fel,
și când mă certam stam cu fața spre El,
fără să bat mereu apa-n piuă,
acasă-mi spuneau ziurelul de ziuă,
căci toată durerea de veacuri întruna,
doar mama putea s-o aline cu mâna,
pentru că eu sunt țăranul Ion
milenar, da, țăranul
îndrăgostit de pământ cu noaptea,
cu anul,
merg pe la nunți, cu plăcere
la clacă,
vorbesc despre moarte și viață
în joacă,
de parcă aș fi
cu stele în frunte,
bucuros de măririi, de lucruri mărunte,
din care omul ușor sau mai greu
tot trăiește,
din Ziua a Șasea, țăranul din mine,
zis Ion
veșnicește...

pilda semănătorului

ne spuneam întâmplări
care aveau legătură cu faptul că suntem aici,
în cazul meu,
iubirea
n-a mai răspuns la medicamente.

nu puteam fi omul care am promis că voi fi,
rece și bun cu mine,
după fiecare atingere îmi repetam să nu mor,
să nu mai trăiești îmi doream
după fiecare înfrângere...

desfăceam cadouri sub brad,
tu țineai morțiș să spargi un pahar,
nu vedeam legătura dintre noi și ceilalți,
oricât de morți ar fi fost, pentru mine conta momentul
și gutuia din geam...

vedeam întuneric doar într-o parte a lumii,
din hârtia lucioasă confecționam stele,
măcar una să fie gata până la sfârșitul anului,

îmi vorbeai de păstorii care dormeau pe câmp
și eu nu credeam să existe un loc cu atâta iubire,
încât fiecare cuvânt al tău
să dea rod:
unul zece, altul treizeci, altul o mie...

sărută-mă,

convinsă că nu se va repeta
niciodată pe limbă parfumul acestui gând
prins asupra faptului,

sărută-mă,
cu buzele date în mintea copiilor,
cu cele mai frumoase minciuni spuse
pe nepregătite,
sărută-mă de parcă am fi pe timp de război,
într-un loc unde nu cunoaștem pe nimeni,
și alarma scoate uși
din țâțâni,

sărută-mă,
până când luna va umple cerul de strigoi
și ziua nu va mai fi a oamenilor,
marea va încăpea în pumnii unui copil,
iar zăpada va încolți pe vârful munților,

sărută-mă
cât nu te pot compara cu iubiri de aceeași vârstă,
și nu trebuie să mulțumesc pentru tine,
cât timp viața are secrete
și te poți pierde în mulțime cu bucuria de-a face imposibilă
așteptarea
până la propria nunta,
sărută-mă de parcă ți-ai câștiga libertatea,
atunci când din carnea mea
cineva ți-a rotunjit sânii, astfel încât
să-ți dorești atingeri vinovate de destrămarea familiei,
sărută-mă de parcă ai da înapoi ce-i al meu,
de parcă ți-ai vedea prima păpușă
într-o gheată la ușă,

sărută-mă de parcă ți-ar fi ajuns în sânge
gândul că vei trăi prea mult
înainte să mori din cauza unor lucruri pe care ți-ar fi greu
să nu le faci de o mie de ori,
sărută-mă,
cu privirea aceea de femeie impresionată
că Dumnezeu nu poate să mintă,

satură-mi
nevoia de sărut naturală
cu senzația că rămâi fără aer,
sărută-mă până vei crede că omul poate trăi
cu pâine și apă,
cu durerile nașterii,
sărută-mă de parcă ai adăuga ani iubirii
și i-ai face dreptate când spune: asta e calea,
îți voi răspunde
cu aceeași monedă...